

Arrest

nr. 183 928 van 16 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische Federatie, Armeense nationaliteit te zijn, op 13 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15*quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 november 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. STAES *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische Federatie, Armeense nationaliteit te zijn, komt op 9 mei 2014 België binnen en dient een asielaanvraag in op 12 mei 2014.

Verzoekers echtgenote en twee zonen verblijven op legale wijze in België.

Op 22 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Op 19 januari 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 16 juli 2015 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 26 oktober 2015 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 24 oktober 2015 vult verzoeker een “vragenlijst hoorplicht” in in de gevangenis van Antwerpen. Er wordt in dit verband tevens een “*synthesedocument telefoongesprek*” opgemaakt op 10 november 2015.

Op 27 november 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 158 602 van 15 december 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Een uittreksel uit het strafregister van verzoeker d.d. 4 januari 2016 vermeldt dat er een “*intrekking uitleveringsverzoek van de verzoekende staat*” is, dat er een intrekking is van de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel.

Op 27 januari 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Op 25 juli 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 19 januari 2015 onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer X

Op 13 september 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze zaak wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer X

Op 7 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 juli 2016 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 25.07.2016, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): G.

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...)1962

Geboorteplaats: J.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene beroept zich op volgende elementen:

hij is gehuwd en heeft met de echtgenote 2 zoontjes. Mevrouw werd erkend als slachtoffer van mensenhandel in Armenië en kreeg op deze basis verblijf in België. Mevrouw zal hem dus niet kunnen vergezellen indien zijn aanvraag moet gebeuren in het land van herkomst.

Daarnaast zijn de 2 zonen schoolgaand en neemt betrokkene hun verzorging op zich.

Hij beroept zich op artikel 8 van het EVRM dat het recht op gezinsleven verzekert.

Het feit op zich dat betrokkene een echtgenote en 2 kinderen heeft, verhindert hem niet zich tijdelijk te verwijderen van het grondgebied om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving.

Als Russisch onderdaan dient betrokkene zijn visum te gaan vragen in Rusland, met name in Moskou, en niet in Armenië. Op deze basis bestaat er dus geen reden waarom mevrouw hem niet zou kunnen vergezellen of de echtgenote hem al dan niet vergezelt betreft trouwens een keuze van het koppel; er wordt niet gevraagd dat mevrouw meneer vergezelt.

Er zijn geen aanwijzingen dat een tijdelijke afwezigheid van meneer een probleem vormt voor de verzorging van de kinderen. Uit het administratief dossier van de echtgenote blijkt dat zij voor de kinderen zorgt, dus het aangehaalde argument is niet correct.

Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschonden door een tijdelijke afwezigheid van de vader.

Tijdens zijn afwezigheid kan betrokkene contact houden met het gezin en overleggen met de echtgenote omtrent de opvoeding van de kinderen.

Indien meneer het bewijs levert dat hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, kan hij het vereiste visum verkrijgen en opnieuw het gezinsleven verderzetten in België."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: Schending van art. 10,12bis en 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 25/2 en 26/1 Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 3 en art. 8 EVRM. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 9,11,12.1 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging.

Verzoeker had in een brief van 25 juli 2016 volgende buitengewone omstandigheden aangehaald, en hierbij 12 stukken gevoegd:

De heer G.G. beroept zich op artikel 12bis Vreemdelingenwet.

Er zijn buitengewone omstandigheden die maken dat hij de aanvraag niet in zijn land van herkomst kan doen.

De heer G. is gehuwd met mevrouw S.N., waarmee hij twee zoontjes heeft; G. S. (°(...)(2004) en G. S. (°(...)(2005).

De echtgenoot van verzoeker werd erkend als slachtoffer van mensenhandel in Armenië en verkreeg op die basis verblijf in België. In geval verzoeker zijn aanvraag in zijn land van herkomst, zijnde ook Armenië, zou moeten indienen, zou zijn vrouw hem niet kunnen vergezellen.

Daarnaast is verzoeker vader van twee schoolgaande kinderen van 10 en 12 jaar oud waarvoor hij de verzorging op zich neemt. Verzoeker is onmisbaar voor zijn gezin.

Verzoeker beroept zich in dat kader op artikel 8 EVRM dat het recht op gezinsleven verzekert. Ook dit is een buitengewone omstandigheid.

Met dank voor het gevolg dat u aan dit schrijven verleent, teken ik,

De bestreden beslissing hanteert twee motieven:

-Het visum zou moeten aangevraagd worden in Rusland, met name in Moskou en niet in Armenië, zodat de echtgenote verzoeker zou kunnen vergezellen; dit laatste is trouwens een keuze van het koppel.
-Er zijn geen aanwijzingen dat een tijdelijke afwezigheid van verzoeker een probleem vormt voor de verzorging van de kinderen; uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote voor de kinderen zorgt, 'dus het aangehaalde argument is niet correct'. Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschonden door de tijdelijke afwezigheid van de vader; tijdens zijn afwezigheid kan hij contact houden met zijn gezin en overleggen met zijn echtgenote omtrent de opvoeding van de kinderen.

Eerste onderdeel,

De overwegingen in verband met artikel 8 EVRM vormen op geen enkele wijze een proportionaliteits-toets, of een 'eerlijke balanstoets'. Het motief dat gegeven wordt is standaard en stereotiep, en geeft op geen enkele wijze enige echte en concrete afweging aan tussen het belang van verwerende partij enerzijds en het belang van verzoeker anderzijds.

De vraag of er een reële schending is van de belangen van verwerende partij wanneer verzoeker die al drie jaar in België is niet terugkeert naar Rusland om daar een loutere administratieve daad te vervullen, wordt niet in redelijkheid beantwoord door de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft twee schoolgaande kinderen.

Het is een niet deugdelijke motivering om te stellen dat verzoeker deze kinderen door de echtgenote worden verzorgd en dat het aangehaalde argument 'dus niet correct is'. Het is een onjuiste visie ervan uit te gaan dat omdat de moeder de kinderen opvangt, de vader dit ook niet zou doen. Het argument getuigt van een erg achterhaalde visie op de opvoeding van kinderen.

Het argument is bovendien op geen enkele wijze getoetst aan de realiteit van de rol van verzoeker in het gezin. Het is een stereotiep en bovendien te verwerpen argument. De beslissing negeert ook het gezinsleven van verzoeker met die kinderen en met zijn echtgenote.

De beslissing is ook stereotiep waar gemotiveerd wordt met betrekking tot het hoger belang van de kinderen: 'Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschonden door een tijdelijke afwezigheid van de vader.' Er wordt, buiten het feit dat hij 'contact kan houden' geen enkel argument gegeven, en ook die laatste vermelding is stereotiep. Dergelijk motief kan in alle dossiers gehanteerd worden als het al een motief zou zijn, quod non; het moet evenwel onderbouwd worden door de beoordeling van de concrete situatie van het gezin.

De beslissing is stereotiep en houdt op geen enkele wijze rekening met de absolute noodzaak van de aanwezigheid van verzoeker in het gezin, rekening houdend met de geschiedenis van het gezin. Zijn echtgenote was immers uit Armenië gevlucht en kreeg verblijf in België als slachtoffer van mensenhandel. Dit laatste is een factor die was aangehaald in de aanvraag, maar waar op geen enkele wijze mee rekening is gehouden. Een slachtoffer van mensenhandel dient beschouwd te worden als een persoon in een precaire toestand; die toestand houdt een permanente vrees en spanning in, omwille van het feit dat de mensenhandelaars steeds wraak kunnen nemen; Dit impliceert dat de aanwezigheid van de echtgenoot, in casu verzoeker, een absolute noodzaak is, zowel voor morele als materiële bescherming.

Tweede onderdeel,

De beslissing stelt dat verzoeker het visum moet gaan halen in Rusland, met name in Moskou, zodat er geen probleem is voor zijn echtgenote om hem te vergezellen.

Het is juist dat de Belgische ambassade in Moskou bevoegd is voor Armenië.

Ten eerste beantwoordt de beslissing door te stellen dat er voor zijn echtgenote geen probleem is in Rusland, quod non, niet de vraag of er voor verzoeker zelf geen probleem is. De motiveringsplicht is zo geschonden.

Ten tweede stelt verzoeker dat hij ook in Rusland gevaar loopt om opgepakt te worden en te worden uitgeleverd aan Armenië. Deze kwestie is op geen enkele wijze onderzocht door de bestreden beslissing.

Armenië heeft reeds in 2014 aan België de uitlevering van verzoeker gevraagd; de uitlevering ging niet door. (zie stukken)

Volgens de Conventie van Minsk die op 22.1.1993 (zie stuk) gesloten werd tussen de voormalige staten van de Sovjet-Unie, en die is aangenomen door Rusland én door Argentinië, hebben die staten zich verbonden om over te gaan tot uitlevering van in de andere staat gezochte personen (artikel 56), of wanneer de persoon een onderdaan is van het land waar hij wordt aangetroffen dat deze dan in dat land zelf wordt vervolgd voor de feiten gepleegd in het andere land (artikel 72).

Verzoeker loopt bijgevolg een reële risico om zo hij verplicht wordt naar Rusland te gaan om een visum aan te vragen, ofwel om uitgeleverd te worden door Rusland aan Armenië, ofwel om door Rusland berecht te worden voor de politieke vervolging waarvan hij in Armenië het voorwerp is.

De beslissing faalt dan ook door zondermeer te stellen dat verzoeker naar Rusland kan gaan om er een visum aan te vragen.

Minstens diende dit element ook in overweging te worden genomen bij de balansoets in verband met het gezinsleven. Zo verzoeker inderdaad een risico loopt om in Rusland gearresteerd te worden en er uitgeleverd of berecht te worden, diende dit element mee in de balans te worden gelegd tussen enerzijds het belang van verzoeker op zich en in het kader van zijn gezinsleven, en het belang van de Belgische staat om verzoeker te verplichten een visum te gaan halen in Moskou.

België diende bij de beslissing ook na te gaan of er voor verzoeker bij zijn verblijf in Rusland een risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM.

In die zin betekent de beslissing ook een schending van artikel 3 en artikel 8 EVRM.

Derde onderdeel,

Ten eerste,

Dat de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van toepassing is.

Het gaat in casu zowel over de beoordeling van een verzoek tot gezinshereniging.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht, ondermeer het hoorrecht.

Ten tweede,

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem, het de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker verwijst hierbij uitdrukkelijk naar wat met betrekking tot het principieel te respecteren hoorrecht gesteld is in het arrest RvV nr. 130 247 van 26 september 2014, punt 3.3.2.4, overwegingen die hier integraal voor herhaald worden aanzien.

Welnu verzoeker meent zich in deze situatie van niet respecteren van het hoorrecht te bevinden.

Meer bepaald maakt verzoeker deel uit van een gezin in de zin van art. 8 EVRM dat geenszins is beperkt tot de klassieke huwelijkse relatie.

Verzoeker verwijst naar de arresten RvV nr. 126 158 van 24 juni 2014, nr. 218 207 van 21 augustus 2014 en 198 594 van 5 september 2014, waarin de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 aanvaard is.

Verzoeker verwijst hierbij ook naar het arrest RvV nr. 130 247 van 26 september 2014:

In de huidige stand van het geding wordt bijgevolg op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt dat de thans door verzoeker aangereikte informatie, waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tót het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op Alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvormings inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie in samenhang met een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig".¹

Verzoeker verwijst verder naar het arrest nr. 133 552 van 20 november van de RvV in de zaak RvV 162 843 (UDN-procedure):

(...)

Verzoeker sluit zich aan bij de inhoud van dit arrest. Het is niet enkel van toepassing op een beslissing over een bevel om het grondgebied te verlaten maar op elke administratieve beslissing die de belangen van de betrokken op ongunstige wijze kan beïnvloeden, en dus ook op een weigering van verblijf.

Verzoeker werd niet gehoord in verband met de opzichts hem genomen en hier bestreden beslissing. Op zich volstaat dit gegeven om de beslissing zowel wat betreft de weigering van verblijf als wat betreft het bevel te schorsen en te vernietigen.

Verzoeker toont inderdaad aan dat als zij zou gehoord zijn zij elementen had aangebracht die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Hij had kunnen wijzen op het gegeven dat hij een zeer grote bijdrage heeft in de opvang en opvoeding van zijn kinderen, en in tegenstelling tot wat de beslissing veronderstelt, niet enkel zijn echtgenote zich hiermee inlaat.

Hij had ondermeer uitdrukkelijk kunnen wijzen op de absolute noodzaak van zijn aanwezigheid in het gezin, rekening houdend met de geschiedenis van het gezin. Zijn echtgenote was immers uit Armenië gevlucht en kreeg verblijf in België als slachtoffer van mensenhandel. Dit laatste is een factor die was aangehaald in de aanvraag, maar waar op geen enkele wijze mee rekening is gehouden. Een slachtoffer van mensenhandel dient beschouwd te worden als een persoon in een precarie toestand; die toestand houdt een permanente vrees en spanning in, omwille van het feit dat de mensenhandelaars steeds wraak kunnen nemen; Dit impliceert dat de aanwezigheid van de echtgenoot, in casu verzoeker, een absolute noodzaak is, zowel voor morele als materiële bescherming.

Hij had kunnen wijzen op het risico dat hij in Rusland loopt om uitgeleverd te worden aan Armenië dan wel om in Rusland terecht te worden voor de politieke vervolging in Armenië, zoals hoger aangeduid."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 10, 12bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 25/2 en 26/1 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 9, 11, 12.1 van de Richtlijn 2003/86/EG.

Hij betoogt dat de belangenafweging inzake artikel 8 EVRM stereotiep is. Hij stelt al drie jaar in België te verblijven en dat een terugkeer om aldaar een aanvraag in te dienen louter administratief zou zijn en niet redelijk. Hij wijst op zijn twee schoolgaande kinderen en zijn vrouw die erkend werd als slachtoffer mensenhandel. De motivering dat de moeder de kinderen kan opvangen zou achterhaald zijn. De beslissing zou ook het gezinsleven negeren. Er zou geen rekening gehouden zijn met het gegeven dat zijn echtgenote erkend werd als slachtoffer mensenhandel. In de beslissing zou niet gemotiveerd zijn waarom het voor hem geen probleem zou zijn zich naar Rusland te begeven en evenmin zou gemotiveerd zijn omtrent het gevaar dat hij aldaar zou lopen. Hij wijst erop dat Armenië aan België in 2014 de uitlevering reeds heeft gevraagd waardoor hij zou riskeren, bij een terugkeer naar Rusland, door Rusland uitgeleverd te worden aan Armenië. Indien hij gehoord zou zijn geweest had hij melding kunnen maken van de grote bijdrage in de opvang en opvoeding van zijn kinderen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 25 juli 2016 een aanvraag voor een toelating tot verblijf indiende op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. In die aanvraag stelde hij wat volgt:

"(...) Er zijn buitengewone omstandigheden die maken dat hij de aanvraag niet in zijn land van herkomst kan doen.

De heer G. is gehuwd met mevrouw S.N., waarmee hij twee zoontjes heeft (...)

De echtgenoot van verzoeker werd erkend als slachtoffer van mensenhandel in Armenië en verkreeg op die basis verblijf in België. In geval verzoeker zijn aanvraag in zijn land van herkomst, zijnde ook Armenië, zou moeten indienen, zou zijn vrouw hem niet kunnen vergezellen.

Daarnaast is verzoeker vader van twee schoolgaande kinderen van 10 en 12 jaar oud waarvoor hij de verzorging op zich neemt. Verzoeker is onmisbaar voor zijn gezin.

Verzoeker beroept zich in dat kader op artikel 8 EVRM dat recht op gezinsleven verzekert. Ook dit is een buitengewone omstandigheid(...)"

Als stavingstukken bij zijn aanvraag voegde hij een kopie van zijn paspoort, huwelijksakte en verblijfstitel van zijn echtgenote en kinderen, geboorteaktes, een huurovereenkomst, een attest van het OCMW Antwerpen, blanco strafregister, medisch attest en attesten mutualiteit.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk gemotiveerd werd omtrent alle elementen die verzoeker heeft ingeroepen. Waar hij plots ingaat op het gevaar dat hij zou lopen om uitgeleverd te worden aan Armenië door Rusland, dient te worden opgemerkt dat hij hiervan geen enkele melding heeft gemaakt in zijn aanvraag. Hij kan het bestuur dan ook niet verwijten hieromtrent niet gemotiveerd te hebben.

“(…) Het feit op zich dat betrokkene een echtgenote en 2 kinderen heeft, verhindert hem niet zich tijdelijk te verwijderen van het grondgebied om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving.

Als Russisch onderdaan dient betrokkene zijn visum te gaan vragen in Rusland, met name in Moskou, en niet in Armenië. Op deze basis bestaat er dus geen reden waarom mevrouw hem niet zou kunnen vergezellen. Of de echtgenote hem al dan niet vergezelt betreft trouwens een keuze van het koppel; er wordt niet gevraagd dat mevrouw meneer vergezelt.

Er zijn geen aanwijzingen dat een tijdelijke afwezigheid van meneer een probleem vormt voor de verzorging van de kinderen. Uit het administratief dossier van de echtgenote blijkt dat zij voor de kinderen zorgt, dus het aangehaalde argument is niet correct.

Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschonden door een tijdelijke afwezigheid van de vader.

Tijdens zijn afwezigheid kan betrokkene contact houden met het gezin en overleggen met de echtgenote omtrent de opvoeding van de kinderen.

Indien meneer het bewijs levert dat hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, kan hij het vereiste visum verkrijgen en opnieuw het gezinsleven verderzetten in België.”

Waar hij ingaat op het hoorrecht, dient te worden opgemerkt dat hij eraan voorbijgaat dat het in casu een aanvraag betreft die door verzoeker zelf werd ingediend en waarbij het hem vrijstond alle elementen zo duidelijk en volledig mogelijk op te sommen. Ook stond het hem vrij om alle documenten ter staving van zijn aanvraag bij te voegen. Uit het administratief dossier blijkt dat hij een begeleidend schrijven voegde bij zijn aanvraag waarin hij de buitengewone omstandigheden uiteen heeft gezet (zie schuindruk supra) en dat hij eveneens bepaalde stukken heeft gevoegd. Hij toont derhalve niet aan dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om alle elementen kenbaar te maken aan het bestuur. Waar hij argumenteert dat hij bijkomend nog melding had kunnen maken van de grote bijdrage in de opvang en opvoeding van zijn kinderen, dient te worden opgemerkt dat ook die bewering geen afbreuk doet aan de motivering in de beslissing, waarbij gesteld werd dat hij tijdens zijn afwezigheid contact kan onderhouden met zijn gezin en kan overleggen met zijn echtgenote omtrent de opvoeding van zijn kinderen.

Verzoeker kan niet voorhouden als zou er geen rekening gehouden zijn met zijn echtgenote die slachtoffer was van mensenhandel in Armenië. In zijn aanvraag maakte hij hiervan melding en stelde hij dat dit feit haar verhindert met hem mee te reizen naar het herkomstland. In de bestreden beslissing werd hierop geantwoord door te motiveren dat verzoeker als Russisch onderdaan zich dient te begeven naar Moskou en niet naar Armenië, waardoor het betoog van verzoeker, m.b.t. Armenië niet dienstig is. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke motivering kennelijk onredelijk zou zijn. Zoals reeds supra uiteengezet heeft verzoeker in zijn aanvraag geen melding gemaakt van een vrees tot uitlevering aan Armenië. Evenmin haalde hij enige elementen aan omtrent een eventueel gevaar dat hij zou lopen in Rusland, waardoor van het bestuur niet verwacht kan worden hieromtrent verder te motiveren.

Met zijn betoog maakt hij geen schending aannemelijk van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd met miskennis van bepaalde elementen. Evenmin toont hij aan dat de motivering kennelijk onredelijk is en dat het bestaan van buitengewone omstandigheden diende aanvaard te worden.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

De ter zake dienende bepalingen van deze artikelen luiden als volgt.

Artikel 10, § 1 van de vreemdelingenwet:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° *de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :*

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...).”

Artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° (...);

2° (...)

3° *indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;*

4° (...).”

3.3.3. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard omdat hij niet heeft aangetoond zich in de buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om daar het vereiste visum aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

In zijn aanvraag van 25 juli 2016 had verzoeker het volgende aangevoerd inzake de buitengewone omstandigheden:

“Er zijn buitengewone omstandigheden die maken dat hij de aanvraag niet in zijn land van herkomst kan doen.

De heer G. is gehuwd met mevrouw S.N., waarmee hij twee zoontjes heeft; G.S. (...) en G.S. (...).

De echtgenoot van verzoeker werd erkend als slachtoffer van mensenhandel in Armenië en verkreeg op die basis verblijf in België. In geval verzoeker zijn aanvraag in zijn land van herkomst, zijnde ook Armenië, zou moeten indienen, zou zijn vrouw hem niet kunnen vergezellen.

Daarnaast is verzoeker vader van twee schoolgaande kinderen van 10 en 12 jaar oud waarvoor hij de verzorging op zich neemt. Verzoeker is onmisbaar voor zijn gezin.

Verzoeker beroept zich in dat kader op artikel 8 EVRM dat het recht op gezinsleven verzekert. Ook dit is een buitengewone omstandigheid.”

De aanvraag bevat bijlagen inzake identiteit, huwelijk, verblijfstitel echtgenote en kinderen, huurovereenkomst, attesten van het OCMW, attesten mutualiteit, blanco strafregister en een medisch attest.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord:

“Betrokkene beroept zich op volgende elementen:

hij is gehuwd en heeft met de echtgenote 2 zoontjes. Mevrouw werd erkend als slachtoffer van mensenhandel in Armenië en kreeg op deze basis verblijf in België. Mevrouw zal hem dus niet kunnen vergezellen indien zijn aanvraag moet gebeuren in het land van herkomst.

Daarnaast zijn de 2 zonen schoolgaand en neemt betrokkene hun verzorging op zich.

Hij beroept zich op artikel 8 van het EVRM dat het recht op gezinsleven verzekert.

Het feit op zich dat betrokkene een echtgenote en 2 kinderen heeft, verhindert hem niet zich tijdelijk te verwijderen van het grondgebied om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving.

Als Russisch onderdaan dient betrokkene zijn visum te gaan vragen in Rusland, met name in Moskou, en niet in Armenië. Op deze basis bestaat er dus geen reden waarom mevrouw hem niet zou kunnen vergezellen of de echtgenote hem al dan niet vergezelt betreft trouwens een keuze van het koppel; er wordt niet gevraagd dat mevrouw meneer vergezelt.

Er zijn geen aanwijzingen dat een tijdelijke afwezigheid van meneer een probleem vormt voor de verzorging van de kinderen. Uit het administratief dossier van de echtgenote blijkt dat zij voor de kinderen zorgt, dus het aangehaalde argument is niet correct.

Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschonden door een tijdelijke afwezigheid van de vader.

Tijdens zijn afwezigheid kan betrokkene contact houden met het gezin en overleggen met de echtgenote omtrent de opvoeding van de kinderen.

Indien meneer het bewijs levert dat hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, kan hij het vereiste visum verkrijgen en opnieuw het gezinsleven verderzetten in België.”

3.3.4.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het middel het volgende aan. Inzake artikel 8 van het EVRM voert verzoeker aan dat er geen proportionaliteitstoets of fair balance toets werd gedaan. Verzoeker wijst erop dat het belang voor de staat niet opweegt tegen het feit dat hij naar Rusland moet terugkeren voor een loutere administratieve daad terwijl hij al drie jaar in België verblijft. Hij wijst erop dat hij twee schoolgaande kinderen heeft. Het is volgens verzoeker een onjuiste visie ervan uit te gaan dat de vader de kinderen niet opvangt louter omdat de moeder dit doet. Dit argument is bovendien niet getoetst aan de realiteit van de rol van verzoeker in het gezin. De bestreden beslissing negeert het gezinsleven dat verzoeker heeft met zijn kinderen en echtgenote.

Ook de motivering inzake het hoger belang van de kinderen is stereotiep, dergelijk motief kan in alle dossiers gehanteerd worden en is niet onderbouwd door de beoordeling van de concrete situatie van het gezin.

De beslissing is ook stereotiep en houdt op geen enkele wijze rekening met de absolute noodzaak van de aanwezigheid van verzoeker in het gezin, rekening houdend met de geschiedenis van het gezin: verzoeksters echtgenot was immers uit Armenië gevlucht en kreeg verblijf in België als slachtoffer van mensenhandel. Een slachtoffer van mensenhandel is een persoon in een precare toestand, de mensenhandelaars kunnen steeds wraak nemen, dit impliceert de aanwezigheid van de echtgenoot voor morele en materiële bescherming.

3.3.4.2. Inzake zijn gezinsleven, inzake artikel 8 van het EVRM en inzake het statuut van zijn echtgenote had verzoeker het volgende aangevoerd in de aanvraag:

“De heer G. is gehuwd met mevrouw S.N., waarmee hij twee zoontjes heeft; G.S. (...) en G.S. (...). De echtgenoot van verzoeker werd erkend als slachtoffer van mensenhandel in Armenië en verkreeg op die basis verblijf in België. In geval verzoeker zijn aanvraag in zijn land van herkomst, zijnde ook Armenië, zou moeten indienen, zou zijn vrouw hem niet kunnen vergezellen. Daarnaast is verzoeker vader van twee schoolgaande kinderen van 10 en 12 jaar oud waarvoor hij de verzorging op zich neemt. Verzoeker is onmisbaar voor zijn gezin. Verzoeker beroept zich in dat kader op artikel 8 EVRM dat het recht op gezinsleven verzekert. Ook dit is een buitengewone omstandigheid.”

Hierover wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Het feit op zich dat betrokkene een echtgenote en 2 kinderen heeft, verhindert hem niet zich tijdelijk te verwijderen van het grondgebied om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. (...)
Er zijn geen aanwijzingen dat een tijdelijke afwezigheid van meneer een probleem vormt voor de verzorging van de kinderen. Uit het administratief dossier van de echtgenote blijkt dat zij voor de kinderen zorgt, dus het aangehaalde argument is niet correct.
Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschonden door een tijdelijke afwezigheid van de vader. Tijdens zijn afwezigheid kan betrokkene contact houden met het gezin en overleggen met de echtgenote omtrent de opvoeding van de kinderen.
Indien meneer het bewijs levert dat hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, kan hij het vereiste visum verkrijgen en opnieuw het gezinsleven verderzetten in België.”

Verzoeker betwist niet dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zijn echtgenote voor de kinderen zorgt. Zoals verzoeker aanvoert en zoals in de aanvraag werd gesteld, neemt dit uiteraard niet weg dat ook verzoeker de verzorging van de kinderen op zich neemt. In de bestreden beslissing wordt er evenwel de nadruk op gelegd dat er geen aanwijzingen zijn dat een tijdelijke afwezigheid van verzoeker een probleem vormt voor de verzorging van de kinderen, aangezien de echtgenote dit (ook) doet, zodat het feit dat verzoeker een echtgenote en twee kinderen heeft, hem niet verhindert om zich tijdelijk van het grondgebied van het Rijk te verwijderen. De omstandigheid dat hierbij nog vermeld wordt dat *“het aangehaalde argument niet correct is”*, kan beschouwd worden als een overtoollig motief, zonder hetwelk de overige motieven inzake de omstandigheid dat de tijdelijke verwijdering van verzoeker niet meebrengt dat de kinderen zonder een zorgende ouder achterblijven, volstaan. Kritiek op een overtoollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verzoeker stelt in dit verband nog dat er geen proportionaliteitstoets is in het kader van artikel 8 van het EVRM en dat in de bestreden beslissing niets wordt vermeld over het feit dat hij, ondanks een verblijf van drie jaar in België, voor een administratieve formaliteit moet terugkeren naar zijn land van herkomst. In dit verband wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing die de aanvraag van verzoeker op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, enkel een antwoord inhoudt (en moet inhouden) op de buitengewone omstandigheden die verzoeker had aangevoerd in zijn aanvraag. Pas als deze buitengewone omstandigheden aanwezig zouden zijn, kan worden ingegaan op de grond van de aanvraag. *In casu* wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Uit verzoekers aanvraag, zoals hierboven weergegeven, blijkt niet dat hij had aangevoerd dat het onredelijk is om voor een administratieve formaliteit te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst ondanks een verblijf van drie jaar in België. Hij beriep zich enkel in het algemeen *“op artikel 8 EVRM dat het recht op gezinsleven verzekert”*. Bijgevolg diende in het kader van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden niet geantwoord te worden op argumenten die niet werden aangehaald.

Inzake het hoger belang van de kinderen voert verzoeker aan dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist noch ontkent dat hij gedurende een

tijdelijke afwezigheid contact kan houden met zijn gezin en met zijn echtgenote kan overleggen omtrent de opvoeding van de kinderen. Er dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). In het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet verzoeker aantonen dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn, hetgeen hij *in casu* nalaat te doen.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn aanwezigheid absoluut noodzakelijk is voor zijn gezin aangezien zijn echtgenote als slachtoffer van mensenhandel beschouwd moet worden als een persoon in een precare toestand (permanente vrees en spanning omwille van de mogelijkheid van wraak nemen door de mensenhandelaars) en dat verzoeker als echtgenoot zorgt voor morele en materiële bescherming, wordt opgemerkt dat dit niet werd aangehaald in de aanvraag. De verwerende partij kan niet antwoorden op argumenten die haar niet werden voorgelegd. Uit de aanvraag blijkt dat verzoeker in dit verband enkel aanhaalde *“De echtgenoot van verzoeker werd erkend als slachtoffer van mensenhandel in Armenië en verkreeg op die basis verblijf in België. In geval verzoeker zijn aanvraag in zijn land van herkomst, zijnde ook Armenië, zou moeten indienen, zou zijn vrouw hem niet kunnen vergezellen. Daarnaast is verzoeker vader van twee schoolgaande kinderen van 10 en 12 jaar oud waarvoor hij de verzorging op zich neemt. Verzoeker is onmisbaar voor zijn gezin.”* Hieruit blijkt dat verzoeker het statuut van zijn echtgenote aanhaalde en daarbij geen verdere uitleg gaf. Hij vermeldde enkel dat zijn echtgenote hem daarom niet zou kunnen vergezellen naar Armenië. Vervolgens stelde verzoeker dat hij daarnaast vader is van twee kinderen waarvoor hij de verzorging op zich neemt, zonder een link te leggen met het statuut van zijn vrouw. Uit de aanvraag blijkt bijgevolg niet dat verzoeker heeft aangevoerd dat zijn echtgenote zich in een zodanige toestand bevindt dat zij continu bescherming van haar echtgenoot nodig heeft of dat zij niet alleen voor de kinderen zou kunnen zorgen. Zoals reeds gesteld, kan de verwerende partij niet antwoorden op argumenten die haar niet werden voorgelegd. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002).

Hetzelfde kan gesteld worden voor de stukken die verzoeker ter zitting voorlegt. Deze werden niet voorgelegd aan het bestuur en dateren bovendien van na de bestreden beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Indien verzoeker de mening is toegedaan dat hij nu over bijkomende informatie beschikt waaruit zou blijken dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden zijn, staat het hem vrij om op basis van deze elementen een nieuwe aanvraag in te dienen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

3.3.5.1. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat het klopt dat hij een visum moet gaan halen in Moskou, maar dat het een schending van de motiveringsplicht inhoudt om enkel te stellen dat er voor zijn echtgenote geen probleem is in Rusland en om niet te antwoorden op het argument dat er voor verzoeker zelf een probleem is om dit visum in Rusland te gaan halen.

3.3.5.2. Uit de aanvraag van verzoeker van 25 juli 2016 blijkt dat hij in dit verband het volgende aanhaalde:

“De echtgenoot van verzoeker werd erkend als slachtoffer van mensenhandel in Armenië en verkreeg op die basis verblijf in België. In geval verzoeker zijn aanvraag in zijn land van herkomst, zijnde ook Armenië, zou moeten indienen, zou zijn vrouw hem niet kunnen vergezellen.”

Vervolgens vermeldt verzoeker nog dat hij daarnaast *“vader (is) van twee schoolgaande kinderen van 10 en 12 jaar oud waarvoor hij de verzorging op zich neemt. Verzoeker is onmisbaar voor zijn gezin. Verzoeker beroept zich in dat kader op artikel 8 EVRM dat het recht op gezinsleven verzekert. Ook dit is een buitengewone omstandigheid.”*

Op deze laatste argumenten wordt geantwoord in de bestreden beslissing en dit antwoord is niet foutief of kennelijk onredelijk, zoals blijkt uit punt 3.3.4.2. van dit arrest.

Op het argument dat, indien verzoeker zijn aanvraag in zijn land van herkomst zou moeten indienen, zijn vrouw hem niet zou kunnen vergezellen, wordt het volgende geantwoord:

“Als Russisch onderdaan dient betrokkene zijn visum te gaan vragen in Rusland, met name in Moskou, en niet in Armenië. Op deze basis bestaat er dus geen reden waarom mevrouw hem niet zou kunnen vergezellen. Of de echtgenote hem al dan niet vergezelt betreft trouwens een keuze van het koppel; er wordt niet gevraagd dat mevrouw meneer vergezelt.”

Er dient te worden vastgesteld dat het argument in de aanvraag, met name dat verzoekers vrouw hem niet zou kunnen vergezellen bij een visumaanvraag in zijn land van herkomst, omdat zij een erkend slachtoffer is van mensenhandel in Armenië, afdoende wordt beantwoord door het motief dat verzoeker zijn visumaanvraag moet indienen in Moskou, Rusland, en niet in Armenië, zodat er op deze basis geen reden is waarom zijn vrouw hem niet zou kunnen vergezellen. Hieraan wordt nog toegevoegd dat niet wordt gevraagd dat verzoekers echtgenote hem vergezelt en dat dit een keuze van het koppel betreft. Verzoeker kan niet volhouden dat er niet wordt geantwoord op het feit of er voor hemzelf geen probleem is om terug te keren naar Rusland, omdat dit niet werd aangevoerd in de aanvraag. Uit de bewoordingen van de aanvraag zoals hierboven weergegeven blijkt dat verzoeker enkel aanvoerde dat *“In geval verzoeker zijn aanvraag in zijn land van herkomst, zijnde ook Armenië, zou moeten indienen, zou zijn vrouw hem niet kunnen vergezellen”*. Op dit argument werd geantwoord.

3.3.5.3. In het tweede onderdeel voert verzoeker tevens aan dat hij in Rusland het gevaar loopt om opgepakt te worden en te worden uitgeleverd aan Armenië omdat Armenië reeds in 2014 aan België zijn uitlevering heeft gevraagd en dat deze kwestie niet is onderzocht in de bestreden beslissing. Minstens diende dit onderzocht te worden in het kader van de belangenafweging inzake zijn gezinsleven en tevens moest onderzocht worden of er voor verzoeker tijdens zijn verblijf in Rusland een risico bestaat van schending van artikel 3 van het EVRM.

Er wordt vastgesteld dat uit de aanvraag van verzoeker van 25 juli 2016, zoals hierboven weergegeven, niet blijkt dat hij vermeld heeft dat hij een risico loopt in Rusland omdat Armenië in 2014 zijn uitlevering zou hebben gevraagd. Als bijlage bij zijn aanvraag voegde verzoeker enkel een bewijs van blanco strafregister toe, met name een in het Russisch opgesteld document van 2 bladzijden met Nederlandse vertaling, afkomstig van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Rusland, departement van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Rusland in de regio Toela, Informatief Centrum, met als titel *“Attest van (ontstentenis) van een strafrechtelijke veroordeling, strafvervolgning of beëindiging van de strafvervolgning”* van 20 juni 2016 waarin vermeld wordt dat er over verzoeker geen gegevens bekend zijn over een strafrechtelijke veroordeling (inclusief gedelgde en ingetrokken) op het grondgebied van de Russische Federatie en geen gegevens bekend zijn over het feit van strafvervolgning of over de beëindiging van de strafvervolgning op het grondgebied van de Russische Federatie.

De documenten die verzoeker in dit verband als bijlage bij het verzoekschrift voegt, bevinden zich in het administratief dossier maar werden niet voorgelegd bij de aanvraag. In het administratief dossier bevinden zich eveneens een uittreksel uit het Belgisch strafregister van verzoeker d.d. 4 januari 2016 en een brief van een attaché van de FOD Justitie, Centrale Autoriteit Internationale Samenwerking in Strafzaken gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 januari 2016, waaruit blijkt dat er een intrekking is van de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel en dat het uitleveringsverzoek van de verzoekende staat ingetrokken is.

Nu verzoeker in zijn aanvraag van 25 juli 2016 en in de bijlagen nergens melding maakte van een (op dat moment reeds ingetrokken) vraag tot uitlevering van Armenië aan België en geen enkele uitleg gaf over zijn vrees voor uitlevering door Rusland aan Armenië, kon en diende de verwerende partij hierop niet te antwoorden. De uiteenzetting over de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM door deze kwestie, werd evenmin aangevoerd en diende bijgevolg evenmin te worden beantwoord in de bestreden beslissing.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat de kwestie van verzoekers vrees ten opzichte van Armenië werd behandeld in de beslissingen en arresten genomen in het kader van verzoekers asielaanvragen en dat uit de stukken van het dossier (uittreksel Belgisch strafregister van verzoeker d.d. 4 januari 2016 en brief attaché van de FOD Justitie, Centrale Autoriteit Internationale Samenwerking in Strafzaken gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 januari 2016) blijkt dat er een intrekking is van de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel en dat het uitleveringsverzoek van de verzoekende staat ingetrokken is.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De schending van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

3.3.6. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging van toepassing is, zodat rekening moet worden gehouden met de hogere normen van het gemeenschapsrecht, onder meer met het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest.

3.3.6.1. Het wordt niet betwist dat de echtgenote van verzoeker een onderdaan is van een derde land die op legale wijze in België verblijft, en dat verzoeker haar echtgenoot is en om gezinshereniging verzoekt met zijn echtgenote. Er wordt niet betwist dat een beslissing over het al dan niet toekennen van de gezinshereniging binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt.

In casu wordt aan verzoeker evenwel niet zijn recht op gezinshereniging geweigerd, maar wordt enkel meegedeeld dat de buitengewone omstandigheden die hij heeft aangevoerd om de aanvraag in België te kunnen indienen, niet worden aanvaard. De bestreden beslissing spreekt zich in geen enkel opzicht uit over de inhoud van de aanvraag tot gezinshereniging. De vraag rijst of de huidige bestreden beslissing die uitsluitend handelt over de ontvankelijkheid van de aanvraag, reeds als een bezwarend besluit ten opzichte van verzoeker kan worden beschouwd.

Daargelaten het antwoord op deze vraag en daargelaten de vraag of verzoeker gehoord diende te worden door de gemachtigde alvorens zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing genomen is na een aanvraag van verzoeker waarin het hem vrij stond om alle argumenten aan te brengen die hij wenste. Verzoeker kon, indien hij dit nodig achtte, ook aanvullingen indienen. Zoals uit de bespreking van de overige onderdelen van het enig middel is gebleken, voert verzoeker in het verzoekschrift allerlei nieuwe elementen aan die hij niet heeft vermeld in zijn aanvraag die nochtans van 25 juli 2016 dateert en dus vrij recent is. De vraag rijst evenwel in welk opzicht het niet beantwoorden van niet aangevoerde elementen ten kwade geduid kan worden aan de verwerende partij, aangezien zij in de bestreden beslissing enkel een antwoord dient te geven op hetgeen verzoeker heeft gekozen om mee te delen aan het bestuur. Zoals gezegd stond het verzoeker vrij om alle argumenten die hij nuttig achtte, mee te delen aan het bestuur. Hij heeft dit echter niet gedaan. Bijgevolg is het aan verzoeker zelf te wijten dat hij de specifieke omstandigheden die hij eventueel had kunnen aanvoeren binnen het kader van het hoorrecht en die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, niet heeft meegedeeld. De bestreden beslissing houdt geen terugkeerbesluit in en geen weigering van verblijf, maar stelt enkel vast dat

verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald waarom hij zijn aanvraag niet in het land van herkomst kon indienen.

In dit opzicht kan een schending van het hoorrecht niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoeker rechtstreeks de artikelen 9, 11 en 12.1 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad inzake het recht op gezinshereniging aanvoert, wordt opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving zodat aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen. Verzoeker voert niet aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

3.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.9. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 25/2 en 26/1 van de vreemdelingenwet, maar laat na om met concrete gegevens aan te duiden in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

3.3.10. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET